

ΠΡΟΟΔΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Α΄.

EN BIENNH, τῆ 15/27 Δεκεμβρίου 1889.

ΑΡΙΘ. 22.

Ο ΠΑΣΤΕΡ.

Η ΝΕΟΤΗΣ, ΤΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΥΤΟΥ.

Λουδοβίκος Παστέρ εἶνε υἱὸς ἀπλοῦ βυρσοδέψου ἐν τινὶ τῆς Φραγκοκομητείας πολίτῃ. Ἐν Ἀρβοᾷ τὴν 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1822 γεννηθεὶς, τὰ πρῶτα τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἔτη διήλθεν ἐν τῷ πατρικῷ ἐργαστηρίῳ, εἰσήχθη δὲ νεώτατος εἰς τὸ δημοτικὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ λύκειον.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καίτοι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐπίμοχθον αὐτοῦ ἐπάγγελμα, δὲν ὄκνει τὴν ἐσπέραν νὰ προγυμνάξῃ τὸν υἱὸν του· δυσχερῶς ὅμως κατωρθοῦτο κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη νὰ κρατῶσιν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου· συχνάκις, εἴτε ἀπερχόμενος εἰς τὸ σχολεῖον, εἴτε κατὰ τὴν ἐκ τούτου ἐπάνοδον, περιεπλανᾶτο ὥρας ὀλοκλήρους. Οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως ἐξετείνοντο αἱ μαγευτικαὶ ὄχθαι μικροῦ ποταμοῦ, οὗ τὸ ὕδωρ ἔβριθεν ἰχθύων, ὁ δὲ μικρὸς Παστέρ ἐφωρᾶτο πολλάκις προτιμῶν τῆς πληκτικῆς τοῦ σχολείου παραδόσεως τὴν ἡδεῖαν τῆς ἐν τῷ ποταμῷ ἀλειίας ἀπόλαυσι. Ἄφ' ἐτέρου οὐκ ὀλίγον κατέτριβε χρόνον εἰς τὴν ἰχθυογραφίαν, εἰς ἣν ὡς καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν μεγάλην ἠσθάνετο κλίσει, καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη εὐρίσκει τις εἰς πολλὰς τῆς πολίτῃς Ἀρβοᾷ οἰκίας πλείστα αὐτοῦ χρωστηρογραφήματα κινουῦντα τὴν ἐκπληξίν, τῶν ἰχθυογραφημάτων τούτων χαραχθέντων ὑπὸ δεκατριετοῦς παιδός. „Τί κρίμα, ὅτι ὁ μικρὸς μας γείτων ἠθέλησε νὰ γείνη χημικός, ἔλεγε γραῖα κάτοικος τοῦ Ἀρβοᾷ, δὲν ἠκολούθησε τὴν κλησιν του, θὰ ἐγείνετο πολὺ καλὸς ζωγράφος“.

Δὲν ἐβράδυνεν ἐν τούτοις ὁ μικρὸς Παστέρ νὰ συναισθανθῇ εἰς ποίας ὁ πατὴρ του ὑπεβάλλετο χάριν αὐτοῦ θυσίας· ἐγκατέλειψε τὰ ἀλειυτικά του δίκτυα, ἔκρυψεν ἐν συρτοθήκῃ τοὺς χρωστηράς του καὶ ἠσθάνθη μετ' οὐ πολλὴ ἐξεγερόμενον ἐν ἑαυτῷ τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ζῆλον, ὅστις ἔμελλε ν' ἀποτελέσῃ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ βίου.

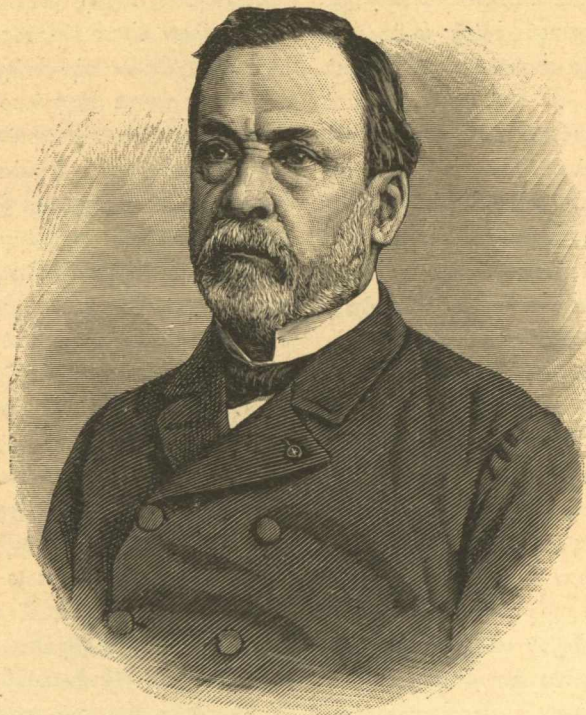
Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς, ἐν ἣ ἐφοίτα, παρηκολούθει ἐνδιαφερόντως τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ τὴν πορείαν, διότι εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων πρὸς τὴν πρόοδον προσπαθειῶν αὐτοῦ εἶχεν ἤδη ὑπερακοντίσει πάντας τοὺς συμμαθητάς του, ἐπειδὴ δὲ προώριζεν ἑαυτὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν, ὁ διευθυντὴς τῷ ἔλεγε. „Δὲν πρέπει, φίλε μου, ν' ἀποβλέπῃς εἰς μικρὸν ἐπαρχιακὸν λύκειον· πρέπει νὰ γείνης κα-

θηγητὴς κεντρικοῦ τινος γυμνασίου. Προσπάθησον νὰ εἰσαχθῆς ὡς φοιτητὴς εἰς τὸ Ἀνώτατον Διδασκαλεῖον“.

Ἄλλ' εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην δὲν εἶνε εὐκόλος ἡ εἴσοδος, τὸ δὲ δημοτικὸν λύκειον τοῦ Ἀρβοᾷ δὲν ἠρμόζει πάντων τῶν ἀναγκαίων στοιχείων, ἵνα παρασκευάξῃ μαθητάς διὰ τὸ ἀνώτατον τοῦτο παιδευτήριον. Ὅθεν ὁ Παστέρ ἐστάλη εἰς Βεζανσὼν. Μετὰ ἐν ἔτος ἀνηγορεύθη προλύτης τῆς φιλολογίας, ἔμεινε δὲ ἐν τῷ λυκείῳ ὡς προγυμναστής· τὰς δὲ ὥρας τῶν ἀνέσεων αὐτοῦ ἐχρησιμοποιοῦσε μελετῶν τὰ εἰδικὰ μαθηματικὰ προαλειψόμενος εἰς τὰς διὰ τὸ Ἀνώτατον τῶν Παρισίων Διδασκαλεῖον εἰσιτηρίους ἐξετάσεις. Εἶχεν ἤδη ἐκτάκτως ὄριμον τὸ πνεῦμα, καθὼς ὁ διευθυντὴς ἀνέθετο αὐτῷ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς τάξεως τῶν μαθητῶν, μεθ' ὧν συνεσπούδαζε, κατὰ τὰς ὥρας τῶν παραδόσεων. Κατὰ τὰς μελέτας αὐτοῦ ἐτοποθετεῖ τὴν τράπεζαν αὐτοῦ ἐν μέσῳ τούτων καὶ ἐπεβάλλετο αὐτοῖς ὡς οὐδεὶς τῶν διδασκάλων εἰς τοὺς μαθητάς του.

Διὰ τὴν Χημείαν ἠσθάνετο καταφανῆ προτίμησιν, τὴν δὲ πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεων αὐτοῦ ἀνυπόμονον κλίσειν ἐξεδήλου διὰ τῶν ἀπαύστων ἐρωτήσεων, τὰς ὁποίας ἐν μέσῳ παραδόσει ἀπέτεινε εἰς τὸν γηραιὸν τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Χημείας καθηγητὴν Δαρλαί, ὃν περιῆγε πολλάκις εἰς ἀμηχανίαν διακόπτων τὴν παράδοσιν αὐτοῦ καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους τῷ παρετήρησεν,

ὅτι οὐχὶ εἰς τὸν μαθητὴν, ἀλλ' εἰς τὸν διδάσκαλον ἀνήκει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποτείνειν ἐρωτήσεις. Ὁ νεανίας δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐν Βεζανσὼν φαρμακοποιὸς ἀσφαλεὶς καὶ εὐρείας τῆς Χημείας γνώσεις κεκτημένος ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτόν, καὶ ἐλάμβανε κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκ τῆς σχολῆς ἔξοδον ἰδιαίτερα ἐν τῇ ἐπιστῇ ταύτῃ μαθήματα. Ὅταν ἦλθον εἰς Βεζανσὼν οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ἐπιθεωρηταί, οἱ ἐντεταλμένοι νὰ διεξαγάγῃσι τὰς διὰ τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν εἰσιτηρίους τῶν τελειοφοίτων ἐξετάσεις, ἐγένετο μὲν δεκτὸς ὁ Λουδοβίκος Παστέρ, ἀλλ' ἐν τῷ καταλόγῳ ἐνεγράφη δέκατος τέταρτος κατὰ τὴν τάξιν. Ἐκ τῆς κατατάξεως ταύτης μηδὲν εὐχαριστούμενος ὁ Παστέρ ἠθέλησε νὰ παρασκευασθῇ ἐπὶ ἐν ἀκόμῃ ἔτος· πρὸς τοῦτο δὲ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ κατοικήσῃ εἰς μίαν τῶν ἡσυχῶν καὶ φιλοπόνων ἐκείνων συνοικιῶν, ἐν αἷς σοβαρὰι σχολαὶ διακεκρι-

Ο ΠΑΣΤΕΡ.

φοβεράς και άποτροπαίου νόσου, θά προσείλκεν τὰ πνεύματα εἰς τὸ ρεῦμα τῶν νεωτέρων ἰδεῶν. Γνωστὸς τοῖς πᾶσιν εἶνε ὁ θρίαμβος, ὃν παρὰ τοὺς διωγμῶς και τὰς πικρὰς τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ κατηγορίας κατήγαγε κατὰ τοῦ κακοῦ ἐφαρμοσάς τὸν διὰ τοῦ ἰοῦ τοῦ λυσσάντως ζῶου ἐν ἐπαρκεί μέρῳ ἐξητηθέντων ἐμβολιζομένων τῶν ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης ἀπειλούμενων· ἐξαισχίλιοι ἄχρι τοῦδε λυσσάντων Θεραπεῖαι ἐπίστωσαν τῆς Θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου τὴν εὐεργετικωτάτην ἀξίαν.

Τὴν 14 Νοεμβρίου 1888 ἐνεκρινίσθη τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἴδρυμα, ὕπερ φέρει τὸ ὄνομα Θεραπευτήριον Παστέρ και δι' οὗ τὴν Ἴδρυσιν συνέρρυσαν παταχθέν ἀἰ σὺνδρομαῖ ὑπερβῆσαι τὸ ποσὸν τῶν δύο και ἡμίσεως ἑκατομμυρίων φράγκων.

Τὸ Θεραπευτήριον Παστέρ κατέχει εὐρὸν χώρον ἐν τῇ ὁδῳ Δουτῶ κατὰ τὴν συνοικίαν Βωζιράρ. Ἡ Θεραπεία τῆς λύσσης ἐκτελεῖται ἐπὶ τοῦ διδάκτορος Γρανσὲ τῇ συμπράξει Σαντεμέο, Σαρὲν και Λεριγιόν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀνέθετο τῷ κυρίῳ Δουλιῶ, τῷ ἀρχαιοτάτῳ τῶν συνεργατῶν τοῦ Παστέρ και νῦν καθηγητῆ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἵνα μεταφέρῃ εἰς τὸ Θεραπευτήριον τοῦτο τὰς τῆς Χημικῆς Βιολογίας παραδόσεις αὐτοῦ, ἄς ποιεῖται ἐν Σορβόννῃ. Ὁ αὐτὸς διευθύνει και τὸ ἐργαστήριον τοῦ γενικοῦ τῶν μικροβίων συστήματος. Ὁ κ. Λαμπερλάν διδάσκει ἐν αὐτῷ τὰ περὶ μικροβίων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγιεινὴν. Ὁ ἰατρὸς Ρουτὰς τῶν μικροβίων μεθόδους ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὡς πρὸς τὴν ἱατρικὴν. Δύο σοφοὶ ρώσοι, οἱ ἱατροὶ Μετονίκωφ και Γαμαλιᾶ, βοήθοσιν αὐτῷ εἰς τὸ ἐργον τοῦτο. Τὸ ἴδρυμα λοιπὸν τοῦτο εἶνε ἐν ταύτῃ Θεραπευτήριον τῆς λύσσης, κέντρον ἐρευνῶν περὶ τῶν μολυσματικῶν νόσων και ἅμα κέντρον διδασκαλίας πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν μελετῶν ὕσας προκαλεῖ ἡ θεωρία τῶν μικροβίων. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Παστέρ

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΑΣΤΟΥΡΙΟΝ.

εὐρηται ἐν τῷ ἰσογαίῳ, ἐνθα και τὰ μαγειρεῖα, ἡ αἰθουσα τοῦ οἰκονόμου και οἱ θερμαινῶν. Στοιὰ τῆς ἐνοῦ τὸ δεύτερον τῆς οἰκοδομῆς μέρος μετὰ τοῦ πρώτου· ἐν τῷ ἰσογαίῳ ὡσαύτως εὐρηται ἡ ὑπηρεσία τῆς λυσσοκομίας. Αἰθουσα ἐν ἧ ἀναμένουσιν οἱ εἰσαγόμενοι ἀσθενεῖς ὡς και ἄλλαι πολλαὶ αἰθουσαι ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς διαφόροις τμήμασι τοῦ Θεραπευτηρίου. Αἰθουσαι παραδόσεων, ἀνατομείων, ζωολογικὸν σπουδαστήριον, φωτογραφικὸν ἐργαστήριον, ἀποθήκαι διάφοροι οἰκοδομαῖ, ἐν δὲ τῷ κήπῳ οἶκημα διὰ τὰ εἰς τὰ πειράματα χρησιμεύοντα ζῷα, ἕτερον διὰ τὰ λυσσάντα ζῷα, ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλῳ τὸ ἴδρυμα τοῦ Παστέρ πρότυπον τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἄλλαχοῦ ἱδρυθησομένων. Ἐν τῇ κατὰ τὴν 17 Ἰουνίου 1889 συνεδρία ὁ Παστέρ ἐπαρουσίασε τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν τὴν στατιστικὴν τῶν ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ αὐτοῦ εἰσαχθέντων λυσσάντων ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1888 μέχρι τῆς 1 Μαΐου 1889. Ἔτυχον ἐν αὐτῷ περιθάλψεως 1673 ὑπὸ λυσσάντων κυνῶν δηχθέντες, ὧν 1487 ἦσαν γάλλοι, 178 δὲ ἄλλοδαποί. Ἐκ τῶν 1673 τούτων ἀτόμων 118 ἐδήχθησαν ἐν τῇ κεφαλῇ και τῷ προσώπῳ. Δέκα τῶν τελευταίων τούτων κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς λύσσης κατὰ τὴν Θεραπείαν, τρεῖς ἀσθενεῖς ἀπέθανον, ἀφ' οὗ ὑπέστησαν πλήρη Θεραπείαν. Ἐββαλώθησαν λοιπὸν τρεῖς μόνον ἀποτυχία, ὕπερ ἀποτελεῖ τὴν ἀναλογίαν μίας περιπτώσεως θανάτου ἐπὶ 557 εἰς Θεραπείαν ὑποβληθέντων ἀτόμων.

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑ.

(Μετὰ εἰκότων.)

Κέρκυρα ἦτο τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς ὥριας ταύτης νήσου, εἶτι δὲ ἀρχαιότερον ἐκαλεῖτο Σχερία, ὡς ὁ Ὅμηρος λέγει¹⁾ και ὁ Στράβων ἐπιβεβαίωσι,²⁾ και Δρεπάνη διὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς. Κεῖται δὲ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀδριατικοῦ ἀφ' ἐνὸς και ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰονίου πελάγους. Θεωρεῖται ἀνέκαθεν ὡς μία τῶν κατὰ μήκος τῆς νοτίας εὐρωπαϊκῆς παραλίας περικαλλεστάτων και τερπνοτάτων νήσων διὰ τὰς ἐν πάσῃ τοῦ ἔτους ὥρα τερψιθίμους φυσικὰς αὐτῆς καλλογὰς, τὸ εὐφορον τῆς γῆς και τὸ εὐκρατον και εὐάρεστον αὐτῆς κλίμα.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν, ὅπως παράσχωμεν ἔστω και ἀτελεῖ τινα ἰδέαν τῆς ἐν τῇ ἀρχαιότητι και τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις σημασίας τῆς ἱστορικῆς ταύτης νήσου, ν' ἀνατρέξωμεν μέχρι τῶν μυθικῶν και τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων συνοψίζοντες ἐν βραχυτάτῳ τὴν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μακρὰν και πολλοῦ λόγου ἀξίαν αὐτῆς ἱστορίαν.

Ἡ νήσοσῶντι μετωνομάσθη Κέρκυρα ἀντὶ Σχερίας ἀπὸ Κορκύρας μίας τῶν δώδεκα τοῦ Ἀσωποῦ θυγατέρων, ἧται, κατὰ τὴν μυθολογίαν, τῷ Ἀπόλλωνι μνηστία ἔτεκεν υἱὸν Φαίαικα. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ νομασθέντες Φαίαικες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ναυσιδόου, υἱοῦ και τοῦτο

τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττει ἡ Μυθολογία, μετωπίσθησαν εἰς τὴν νήσον Σχερίαν, ἡγίαν τότε και ὑπὸ Λιβυρῶν οἰκουμένην· ἐκαλεῖτο δὲ ἔκτοτε και Φαιακία, και νήσοσ τῶν Φαίαικων. Τοῦ Ναυσιδόου υἱὸς ἦτο ὁ πατὴρ Ὅμηρος Ἀλκίνοος, ὁ πατὴρ τῆς Ναυσικάς, ὅστις και ἐδέεατο φιλοφρόνως και ἐφιλοξένησε μεγαλοπρεπῶς και ἐπεμφεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸν πλανώμενον και ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἐκεῖ ριφθέντα πολῦπλαγκτον σύζυγον τῆς Πηνελόπης.

Ἐρημίζοντο δὲ οἱ Φαίαικες κατὰ τὸν Ὅμηρον ὡς ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν θαλασσοπορίαν και αἰ γυναῖκες αὐτῶν εἰς τὴν ἱστουρίαν.

Και ταῦτα μὲν κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους· τῷ δὲ 735 ἢ τότε Σχερία καλουμένη συνωπίσθη ὑπὸ τοῦ Κορινθίου Χεραικράτους και ἀπὸ τοῦδε ἡ Σχερία ἢ Κέρκυρα ἦτο ἀποικία Κορινθιακή και προήχθη διὰ τοῦ χρόνου εἰς ἀκμὴν και πρὸ πάντων ναυτικῆν δυνάμιν τοσαύτην ὥστε κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἠτόιμασε στόλον ἐξ 60 νεῶν. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξόριστος εἶρην ἄσυλον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Τῆς Κερκύρας ἀποικία ἦτο ἡ Ἐπίδαμνος. Γνωστὴ εἶνε ἡ μεταξὺ Κορινθίων και Κερκυραίων ἔχθρα εἰς ἣν οἱ τελευταῖοι οὗτοι τὰς πρώτας παρέσχον ἀφορμὰς ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ θνῶναι αὐτῶν και περιφρονήσαντες τὴν μητροπόλιν Κόρινθον, και ἧται τοσοῦτον συνεβάλετο εἰς τὴν ἔκρηξιν τοῦ ὀλεθρίου ἐκεῖνου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις τὴν Ἑλλάδα ἔθην εἰς δύο διήρесе στρατόπεδα και ὡς μερικὸν μὲν ἔσχεν ἀποτέλεσμα τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς και δυνάμεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς γενικωτέρων δὲ συνέπειαν τὴν ἐξασθένησιν και τὴν κατόπιν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πολιορκηθεῖσα ἡ Κέρκυρα ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῆς Σικελίας, βραδύτερον δὲ ἡ Κέρκυρα περιέπεσον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Πόρρου τοῦ Αἰ-

1) Ὅμ. Ὀδυσ. Ε, στχ. 34.
2) Στρ. β', σελ. 269.

κίδου. Ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου ἢ κερκυραίου ἐπολέμησαν πιστῶς και γενναίως κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Περσέως. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου ἐφωτίσθησαν τῷ φωτὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ Διοκλητιανοῦ μόνῃ ἢ ἐκκλησία αὐτῶν ἐσώθη ἀπὸ τοῦ φρικωδεστάτου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ διωγμοῦ. Ἐκτοτε περιήλθεν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Βυζαντινῶν, τῶν βασιλέων τῆς Νεαπολέως, τῷ 1386 ὑπὸ τὴν προστασίαν και τῷ 1401 ὑπὸ τὴν τελείαν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α' εἰς τὴν Γαλλίαν, εἶτα εἰς τὴν Ρωσίαν και τέλος διετέλεσεν ἄχρι τῆς ὀριστικῆς εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα προσαρτήσεως ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν.

Τὸ μήκος τῆς Κερκύρας λογίζεται 48 μιλίων ἢ 38 ἀγγλικῶν μιλίων ἐπὶ 16 μιλ. πλάτους, τὸ δὲ ἔμβαθὸν 24 μιλίων γεωγραφικῶν = 48 ὥρων. Τὸ μέγιστον πλάτος τοῦ ἀπὸ τῆς Ἠπείρου διαχωρίζοντος τὴν νήσον αἰλῶνος εἶνε ὡς ἔγγιστα 14 μιλ. ἀγγλικῶν, τὸ ἐλάχιστον 1 1/4 μιλίου. Ἡ νήσοσ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον ὀρεινὴ, περιέχει δὲ τὴν πρωτεύουσάν και 115 χωρία. Τὸ τρίτον τῆς νήσου καλύπτεται ὑπὸ ἐλαιῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ δασῶν, ἀμπελωνῶν και ἄγρων. Γλυκύτατον και τερπνότατον εἶνε τὸ κλίμα αὐτῆς, ἐκάστη δὲ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους ἔχει ἐνταῦθα ἰδίαν και μαγικὰς ἀληθῶς χάριτας και καλλονὰς.

Κατέναντι τῆς ἡπειρωτικῆς ἀκτῆς ἐκτυλίσσεται ὁ λιμὴν τῆς Κερκύρας, ὅ τε ἀρχαίος και ὁ νέος αὐτῆς λιμῆν, μεσημβρινῶς δὲ τοῦ Γαστουρίου ἐκτείνεται ἢ γραφικὴ τοποθεσία ἐν ἧ ἀνεγείρεται τὸ ἀνάκτορον τῆς αὐτοκρατείας τῆς Αὐστρίας Ἑλισάβετ. Ἡ σπητῆ τοῦ

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ.

καισαροβασιλικῷ οἴκου ἄνασσα, ἧς ὁ πρὸς τὰς ἀπαραμίλλους καλλονὰς τῆς χαρισιστάτης νήσου ποιητικὸς ἐνθουσιασμὸς και ὁ εὐγενὴς ζήλος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης και τὴν ἐντρύφησιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, εὐλαβοῦς και ἐνθουσιώδους ἔτυχεν ἐν τῇ νήσῳ και τῷ πανελληνίῳ ὑποδοχῆς και εὐγνωμοσύνης, ὑψηλῆν οὕτως ἀπένειμεν εἰς τὴν περικαλλῆ τῆς Κερκύρας πόλιν τιμὴν και προτιμήσιν, καταστήσασα αὐτὴν ἀπὸ τινος προσφιλέστατον Αὐτῇ ἐνδιαιτήμα και μεστὸν φυσικῶν και τεχνητῶν θεληγέρων ἡσυχαστήριον.

Φερώνυμος τῇ σπητῇ αὐτοκρατεία Ἑλισάβετ λεωφόρος ἄγει ἐκ Κερκύρας εἰς Γαστούριον ἦν ὁ διατρέχων ἅπαντὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσιπύτου μεταξὺ ὑψηλῶν θάμων κάκτων και πλουσίαν ἄγρων, και διασχίζοντα τὴν πεδιάδα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ποταμὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὀποίου ἢ εὐγενὴς τοῦ Ἀλκινόου κόρη Ναυσικά ἐπλυνε μετὰ τῶν θεραπανίδων τοῦ βασιλικῷ τῆς οἴκου τὰ ἐνδύματα, ὀλίγη δὲ περαιτέρω φθάσει πρὸ τοῦ κόλπου τοῦ Χαλκικοπούλου μεταξὺ τοῦ ὀποίου και τοῦ ἀρχαίου λιμένος προσκτείνεται ἐν τῇ θαλάσῃ γλώσσα αὐτὸ ἀμφιφυλῶν δένδρων τὸ θερινὸν ἀνάκτορον (mon repos) τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας φημιζόμενον ἀνά τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν μαγευτικὴν του τοποθεσίαν και τὴν περιβάλλουσιν αὐτὸ πλουσίαν και βρωμαλέαν βλάστησιν. Οὐχ ἦτον τὸ διὰ τὴν Αὐτοκρατείαν Ἑλισάβετ ἀνεγειρόμενον ἀνάκτορον θὰ ὑπερτερῇ τοῦ βασιλικῷ ἀναπαυτηρίου κατὰ τὴν καλλονὴν τοῦ οἰκοδομήματος και τὴν πλουσίαν

ΦΡΕΑΡ ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΑΣΤΟΥΡΙΟΝ.

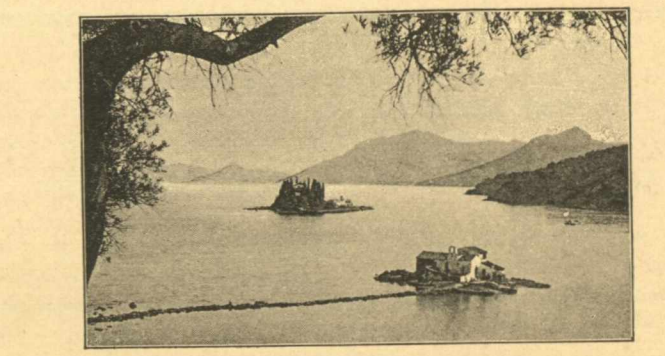
ἐσωτερικὴν διακόσμωσιν. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἀνεγειρόμενον ἐπὶ φυσικῶν και τεχνητῶν ἀνδῆρων ἐν βύθῳ ἐλληγορρωματικῷ θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκων, θ' ἀποτελεῖται δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνωμαλοῦ τοῦ ἐδάφους ἐκ δύο ὀροφῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ ὀπισθία πτέρωξ ἐκ μίας μόνον.

Ἐραιοτάτον παρὰ τῷ χωρίῳ Γαστουρίῳ και τοῖς πέριξ τῆς αὐτοκρατορικῆς διατριβῆς εἶνε ἀναντιρρῆτως τὸ ἀρχαῖον και θαυμάσιον ἄλσος τῶν ἐλαιῶν, οὐδὲν δὲ ποιητικώτερον περιπάτου διὰ μέσου τοῦ δάσους τοῦτου περὶ τὴν ἐσπέραν, ὅτε αἱ ὑπόχρυσος τοῦ δόντου ἥλιου ἀκτίνες διερχόμεναι τὰ μαρμαρυγῶδη και ἄγροσεῖθ φυλλώματα τῶν ἐλαιῶν διαχέουσιν τὸ ὠχρὸν αὐτῶν φῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐκαστος ἐλαίας κορμὸς παρουσιάζει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα δένδρα, σχῆμα φαντασιῶδες και ἰδιόρρυθμον, ὕπερ προϊούσης τῆς ἡλικίας πολλάς πολλαίς ἑκατοναετητηρίδας ἀριθμώσης ποικίλλει ἐπ' ἄπειρον. Ἐν τῷ βῆθει τοῦ παρὰ τὸ Γαστούριον δάσους εὐρίσκεται ἀρχαῖον φρέαρ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀποίου διάφοροι ἐν τῇ χώρῳ κυκλοφοροῦσι μῦθοι, ὧν πολλοὶ συνδέονται πρὸς γεγονότα παναρχαίων χρόνων και ἰδίως πρὸς τὰ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἀναφερόμενα.

Τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου Χαλκικοπούλου, ἐνθα ἦν ὁ πάλαι λιμῆν τῆς ἀρχαίας Κερκύρας, οἴοναι φρουροῦσαι δύο νῆσοι, ὧν ἡ βορειοτέρα, ἐφ' ἧς ἴδρυται και μόνῃ, συνδέεται μετὰ τῆς ἐγρᾶς διὰ προχώματος ἐκ λίθων. Ὁ ὀλίγη μεσημβρινιώτερον κείμενος ὑψηλότερος σκόπελος, τὸ Ποντικονήσι, ἀνανακλᾷ ἐν τῇ διαγῆι τῆς θαλάσσης ἐπιφανεῖα τὸν μελανωπὸν ἐκ κυπαρίσσων κόσμον αὐτοῦ αἰτίνες σκιάζουσαι και ἀποκρύπτουσιν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεατοῦ μιστῶν και ἀποκρατεία τῆς Αὐστρίας κατὰ τὴν ἐν Κερκύρῃ διαμονὴν αὐτῆς συνεχῶς ἐπισκέπτεται, ὡς και ὑπὸ τῆς ἔξωθεν τοῦ ἐκκλησιδιοῦ ἀπεριωτικῆς ἐπιγραφῆς μαρτυρεῖται ἐχούσης φῶς·

„Elisabetta d' Austria — qui riposando — per Lei spiraron le aure più miti — e lo scoglio che — per Lei dara fiori — ama serbarne memoria. MDCCCLXI.“

Ἦτοι: „Ἐνταῦθα ἀνεπαῖετο ἡ Ἑλισάβετ τῆς Αὐστρίας. Δι' Αὐτὴν γλυκυτέρα ἔπνεεν ἡ αὔρα και ὁ βράχος οὗτος ὅστις τῇ προσέφερον ἄνθη διατρεῖ ἀσμένως τὴν ἀνάμνησιν Αὐτῆς.

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΝΗΣΙ.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ.

ΤΑ ΑΤΙΜΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

ὀπό

Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

V.

Ἄμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Ραμπάλ, ἡ Ἰουλία ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ κατεκλιθῆ παρευθῆς, ἀλλ' ἐν τῇ συγκινήσει τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ταραχῆς αὐτῆς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκαμηθῆ. Πόσον τὸν ἠγάπα! Πόσον καλῶς ἐγίνωσκε ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν καὶ νὰ τῇ λέγῃ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὴν συγκινήσῃ· ὠραίαν τὴν ὠνόμαζεν, ὠραιοτάτην· ἦτο λοιπὸν ἀληθές; Καὶ πηδῆσασα αἴφνης κάτω τῆς κλίνης ἤναψε τὸ κηροπήριον καὶ κατέναντι τοῦ κατόπτρου τῆς τοποθετηθεῖσα εὐρέθη ἐντὸς ἐστίας φώτων, ἅτινα ἀντηγάλων πρὸς αὐτὴν οἱ κρύσταλλοι καὶ τὸ ἀποστύβρον τῶν λευκῶν παραπετασμάτων ὀλοσηρῶν, δι' ὧν οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου αὐτῆς ἐκαλύπτοντο.

Ὁδδέποτε εἶχεν ἴδει ἑαυτὴν τοιαύτην οἷα ἦτο κατὰ τὴν νύκτα ταύτην· ἦν ἀληθῶς ὠραιοτάτη ἐν ἧ διατέλει ἀταξία, τὸν χιτῶνα ἀνοικτὸν ἔχουσα, τοὺς βραχίονας γυμνοὺς, ἐν ᾧ τῆς κόμης αὐτῆς ἡ πυρρόχροος στυλιπνότης ἐμετριάζετο ὀπὸ τῆς ἀλαβαστρίνης τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου λευκότητος, τὸ χεῖλος τρέμων, πορφυρᾶς τὰς παρειάς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς εὐδαιμονίας περλοισμένους.

Ἄλλ' ἦτο τόσον εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένη ὥστε ταχέως ἐλησμογήνησεν ἑαυτὴν· κατακλιθεῖσα πάλιν ἠθέλησε ν' ἀναπολήσῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ, καθ' ἣν μάλιστα ἐλέχθησαν τάξιν. Πόσον ἦτο λακωνικός, ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκός. Ὅποια πάντοτε ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ εὐκρινεία καὶ ὅπως ἐξῆρε τὴν τρυφερότητα αὐτοῦ τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο! Δὲν ἦτο ἐξ ἴσου εὐφρόσυνον ν' ἀκούῃ τις αὐτοῦ λαλοῦντος ὡς δεσπότου ὅσῳ καὶ ὡς ἑρατοῦ θωπευτικοῦ καὶ εὐπειθοῦς. Ἐξάλλος ἐξ εὐγνωμοσύνης διηρώτα ἑαυτὴν ἐὰν θὰ ἠδύνατο ποτε ν' ἀποβῇ αὐτοῦ ἀξία· ἀν ἠδύνατο ἀρκοῦντες ν' ἀγαπήσῃ αὐτόν· καὶ ἐκ μέσης καρδίας ἠγάχασται τὸν θεὸν ὀδηγήσαντα αὐτὴν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆ ἠορηγήσαντα.

Ὅταν ἀφυπνίσθη, ἡ μήτηρ ἦτο παρὰ τὴν κλίνην τῆς· ἡ πρῶτα ἦν προκεχωρηκυῖα.

— Πῶς εἶσαι; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριπὰ ἀσπαζομένη αὐτὴν.

— Πολὺ καλά.

— Ἡ ἡμικρανία σου;

— Ἄ! καὶ ἡ ἡμικρανία μου ἐπέρασε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον· θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ὀμιλήσωμεν.

Ὅ,τι μοὶ εἶπες προχθὲς τὴν νύκτα περὶ τοῦ πρίγκηπος Δε Βερβερῆ δὲν ἦτο σπουδαῖον, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν Ἰουλίαν στιγμὴ εἶχεν ἐπιστῆ· ἡ ἀφύπνισις ἦτο σκληρὰ, ἀλλ' ὑπερασπίζουσα ἑαυτὴν ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκειται μετ' ἐκεῖνου.

— Σπουδαιότατον, εἶπεν εὐσταθῶς.

— Δὲν εἶνε ὠραῖος;

— Ἴσως.

— Τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει δὲν εἶνε ἐκ τῶν λαμπροτάτων τῆς Γαλλίας; πανταχοῦ ἀπαντᾷ τις αὐτὸ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Οἱ Βαλμονδοῦ παριστῶνται εἰς τὴν ἐν Βερσαλλίαις αἰθούσῃ τῶν Σταυροφοριῶν. Εἰς Βαλμονδοῦ ἀπεκεφαλίσθη κατὰ διαταγὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ', ἕτερος Βαλμονδοῦ ἔσωσε Φραγκίσκον τὸν Α' ἐν Παβία, πασίγνωστον δὲ εἶνε τὸ ἔνδοξον πρόσωπον ὅπερ διεδραμάτισεν εἰς Βαλμονδοῦ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ἡ Ἰουλία ἐπεχείρησε ν' ἀστειευθῆ.

— Πόσον εἶσαι πολυμαθής, μητέρα μου.

— Τὸ ζήτημα, τέκνον μου, εἶνε σοβαρὸν, ἀπάντησόν μοι σοβαρῶς.

— Σοὶ ἀπῆντησα· τί μοὶ ἐνδιαφέρουν οἱ πρόγονοι τοῦ πρίγκηπος Δε Βερβερῆ; ὕπηρξαν ἴσως ἔνδοξοι· δὲν τὸ ἀρνούμαι· ἀλλ' ἀν ἔστειρον εἰς τὸν γάμον τοῦτον, θὰ ἐνομιμώμην τὸν πρίγκηπα, ὅχι τὴν οἰκογένειάν του· διὰ δὲ τὸν πρίγκηπα δὲν εἶνε ἔργον ἔνδοξον ἢ ἀπόφασις τοῦ νὰ μὲ δεχθῆ ὡς σύζυγον· δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ἀθλιώτερον συζύγου πωλουμένου· τοιοῦτος δὲ προσφέρεται ὁ πρίγκηψ, οὐδὲ μᾶλλον ἐπονείδιστον ἢ τὸ νὰ ἐμπορευέται τις τὸ ὄνομά του καὶ τοῦτο μετέρχεται ὁ πρίγκηψ, διότι νομιμύεται ὅχι ἐμὲ, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει, ἀλλὰ τὴν προῖκά μου.

— Ἀπατάσαι, σὲ γνωρίζει.

— Διότι μὲ εἶδεν ἅπασι· εἶνε ἀδύνατον. Γνωρίζεις κάλλιον ἐμοῦ ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου, ἀπ' οὗ μὲ εἶδεν καὶ ὅτι δὲν ἐλκυσεν αὐτόν ἢ κεραυνοβόλος ἐντύπωσις ἢ ἠδονήθη γὰρ τῷ ἐμπούησω. Τὰ πράγματα διόλου δὲν ἔχουσιν οὕτως. Ὁ πρίγκηψ ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἴσως καὶ οἱ δύο ἠρεῖνησαν ποῖα πλοῦσία κληρονόμος ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ οἰκονομικῶς τὸν οἶκον τῶν Βαλμονδοῦ, ἀνεκάλυψαν δὲ ὅτι τὰ ἑκατομμύριά μου ἦσαν ἱκανὰ πρὸς τοῦτο καὶ ἦλθον εἰς τὸ Μελόδραμα· μὲ εἶδον· δὲν ἤμην οὔτε κωφή, οὔτε γραῖα καὶ ἰδοῦ πῶς ἡ θυγάτηρ σας θὰ ὠνομιμύετο πριγκήπισσα, ἀν ἔστειρον εἰς τὴν ἀγοροπωλησίαν ταύτην.

— Ἀλλὰ ποῦ βλέπετε πάντα ταῦτα;

— Εἰς τὴν πιθανότητα.

— Ἀπατάσαι.

— Ἐπὶ τέλους θὰ μὲ εἶδιδες εἰς τὸν πρίγκηπα ἀν δὲν ἦτο πρίγκηψ τόσῳ θελκτικὸς ὡς τὸν βλέπετε; Ὅχι· δὲν ἔχει οὕτω; Θὰ μ' ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον ἀν δὲν εἶχον ὅσα τῷ ἀπαιτοῦνται ἑκατομμύρια; Ὅχι βέβαια. Λοιπὸν, δὲν ἀπατώμαι.

— Ἀπατάσαι συνδυάζουσα οὕτω τὰ πράγματα· ἐν μόνον εἶνε ἀληθὲς εἰς ὅ,τι λέγεις· ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ ἴδω τὴν ἀποκατάστασίν σου μεγαλοπρεπῆ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ ἐξηγήσω τοὺς λόγους τοὺς ἀπαιτοῦντας τὴν μεγάλην ταύτην ἀποκατάστασιν;

Ἡ κυρία Γριπὰ εἶχε καθεσθῆ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς θυγατρὸς τῆς, αὐτὴ δὲ ἡμιεγγερμένη ἐστριζέτο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος· ἠνωρθώθη ἀποτόμως καὶ προτεινούσα τὰς δύο χεῖρας.

— Ὅχι, διότι τὴν μεγάλην ταύτην ἀποκατάστασιν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦμαι, τὴν θέλω καὶ ἐγὼ δι' ἐμὲ, δι' ἡμᾶς ὅλους, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐνωῶ ὅπως σὺ.

Ἦν παρεσκευασμένη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ ἐπειδὴ ἐπαρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία ἠθέλησε νὰ ἐπιληφθῆ αὐτῆς, ἵνα ἐξεκονήσῃ τὸν ἀνδρα ὃν ἐπεθύμει ὡς σύζυγον καὶ ὅστις θὰ ὤφειλεν αὐτῇ τὴν δόξαν. Ἐπανέλαβε λοιπὸν πρὸς τοῦτο ὅσα καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς εἶχεν εἶπει κατὰ τὸν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόννης περίπατον πλὴν χωρὶς νὰ ὀνομάσῃ ἐννοεῖται τὸν Ραμπάλ. Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἀν ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ ὀμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ μετὰ τοῦ πληροῦντος τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ κυρία Γριπὰ ἤκουεν αὐτὴν μετ' ἀνοπομονησίας, οὐδαμῶς φανταζομένη ὅτι ἦτο δυνατόν ἄλλο τι νὰ παριστάνωσιν οἱ λόγοι οὗτοι ἢ ὄνειροπολήσεις νέας κόρης, ρωμαντικὰς φαντασιοληξίας περιτοριζομένης ἀπλῶς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων.

Διέκοψεν αὐτὴν.

— Δὲν γνωρίζεις τὸν πρίγκηπα Δε Βερβερῆ, εἶπεν· διὰ νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς, ὅτι δὲν στέργεις τὴν μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν, περιμεινον τοῦλάχιστον, ἵνα δυναθῆς νὰ τὸν κρίνῃς. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶνε ὁ σύζυγος ὃν ἐπιθυμῶ, ὅστις σοὶ ἀρμόζει. Κάτοχος μεγάλου ὀνόματος ἔσται μέγας καὶ κατὰ τὴν θέσιν, ἢν ἡ περιουσία σου θὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ καταλάβῃ. Δὲν πρέπει παιδικῶ τῷ τρόπῳ νὰ συλλογιζώμεθα. Τὸν βίον πρέπει ν' ἀτενίζωμεν οὐχὶ μόνον κατὰ τὸ παρὸν ἀλλὰ καὶ εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὸ μέλλον. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σου ὀφείλεις

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Hans Sperlich.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ.

Θαλάσσιοι λέοντες και ιχθύες.

Ο σοφός ζωολόγος και καθηγητής κύριος Μίλων Έδουάρδος, όμύλων εν τῷ εν Παρισίοις Μουσείῳ περι ιχθύων, κατέδειξεν ότι παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀλειίας ἀποδεικνύσιν και τὴν ὑπ' ἀλλήλων φθορὰν τῶν ιχθύων, ἄπειρος και ἀνοπολόγητος εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν και τὰ γένη. Μεταξὺ τῶν ζῴων, ἅτινα ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν ιχθύων τρέφονται, εἶσι τινα λίαν γνωστά· τοιαῦτα εἶσι τὰ παρέχοντα ταῖς κομφάτις ἡμῶν δεσποιναις, τὰς ὠραιότητας διφθέρας, αἷτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τὸ μέλαν βελουδον, αἰ ἐνυδρίδες δηλαδὴ, ζῶα σαρκολόγα, τετράποδα και νηκτικὰ και οἱ θαλάσσιοι λέοντες ἰδίως. Οὗ θαλάσσιος λέων πρόέρχεται ἐκ τῆς Βερμύγιου θαλάσσης, ἐκ τῶν Ἀλεούτων νήσων και κυρίως ἐκ τῶν νήσων τοῦ Ἁγίου Παύλου και τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ ἀλειία αὐτῶν διακονίζε-ται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν· ἐν Ἁγίῳ Παύλῳ συλλαμβάνονται κατ' ἔτος 75 χιλιάδες τῶν θαλάσσιων τούτων λέοντων, ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ 25 χιλ. Τὸ τῆς Φυσιτικῆς Ἱστορίας Μουσείου ἐν Παρισίοις κατέχει ζῶντα θαλάσσιον λέοντα. Οὗ θαλάσσιος λέων τρώγεται ἐν μῇ ἡμέρᾳ 10 χιλιόγραμμα ιχθύων. Ἐν μόναίς ταῖς νήσοις Πριβίλο, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπολογίζεται ἀνερχόμενος εἰς πέντε ἑκατομύρια. Ὑποτιθεμένου ότι ἕκαστον τῶν ζῴων τούτων τρώγει πέντε μόνον καθ' ἑκάστην χιλιόγραμμα ιχθύων, τὸ πόσον τῶν ἡμερησίως καταβροχθιζομένων ὑπ' αὐτῶν ιχθύων, ἀνέρχεται εἰς 25 χιλιάδας χιλιγγρ., τουτέστι 2,500 τόνους.

ΣΙΓΑ, ΣΙΓΑ ΚΑΙ Σ' ΕΧΩ.

Ἀνακὴ μου πεταλούδα, τώρα πλιὸ θέ νὰ σὲ πιάσω, τώρα σ' ἔχω ἔς τὴν παγίδα και με πόθο και χαρὰ θὰ ἰδῶ και θὰ θαυμάσω θὰ χρυσὰ σου τὰ φτερά.

— Ἴδωμεν, παιδί μου. Λέγε μοι . . .
 — Ἄλλὰ σοὶ εἶπον ὅ,τι ἠδυνάμην νὰ σοὶ εἰπῶ. Ἴδού, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω και πάλιν και πολλάκις. Γνωρίζεις τί θὰ συμβῆ ἔπειτα;
 — Ὅχι.
 — Λοιπόν, θὰ συμβῆ ὥστε νὰ μὴ κατορθώσω νὰ ἐτοιμασθῶ διὰ νὰ ἐξέλθω μὲ τὴν μαγιὰ και θὰ μὲ ἐπέπληττε· τὴν γνωρίζεις, ὅταν περιμένῃ. Σὲ παρακαλῶ μὴ γίνεσαι αἴτιος νὰ ἐπιπληχθῶ. Θὰ μείνωμεν ἀργὰ διὰ τὰς ἱπποδρομίας. Ὑγίαινε.
 — Ἄλλὰ . . .
 Διηρθῆνθη πρὸς τὸ καλλωπιστήριον αὐτῆς.
 — Ἔς αἴριον.
 Ὁ Πῶδες ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Γριπά.
 — Λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτῆ.
 — Ὁμιλήσαμεν.
 — Τί σοὶ εἶπε;
 — Μοὶ εἶπαν . . .
 Ἐστρέφθη ἐπὶ στήμην.
 — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοὶ εἶπε τίποτε . . . ἀλλὰ τοῦτο διότι δὲν εἶχε τίποτε νὰ μοὶ εἶπῃ, διότι και χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἂν εἶχε τι, θὰ ἐπροδίδετο. Δὲν θέλει τὸν πρίγκηπα. Ἄδύνατον εἶνε νὰ μεταβάλλῃ τις τὴν διάθεσίν τῆς ταύτην. Ἐπιμένω λοιπὸν περισσότερο εἰς τὴν ἰδέαν μου. Ξέρω, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα περι τῶν ὁποίων σὰς ὠμίλησα και ὅσα ἄλλα κρίνετε καλὰ και διὰ τῶν ὁποίων ὁ πρίγκηψ θ' ἄνοιξῃ τὴν καρδίαν τῆς· πρᾶγμα, ἄλλως τε, ὄχι δύσκολον. Ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας τοῦ πρίγκηπος, ὀφείλει ν' ἀνακαλύψῃ τὰ μέσα τοῦ νὰ γείνη ἄριστός. Ἄς προσπαθῆσῃ. Ἐγὼ εἶρον τὸ βλάσ· ἄς εὔρη καί τι και ἐκεῖνος.
 — Καλλίτερον;
 — Ὄ! Βεβαίως.
 (Τέλος τοῦ 1^{οῦ} μέρους.)

Ο ΚΑΦΕΣ.

Ἡ Μόκκα εἶναι ἀξιόλογος λιμὴν ἐμπορικὸς τῆς Ἑμενίης. Πρὸ πολλοῦ ἤδη τυγχάνει γνωστὸν ὅτι ὁ κύματος τοῦ καφέ, ἐξ οὗ παρασκευάζεται τὸ πόμα τὸ ἀπολαύον παγκοσμίῳ φήμης, ἐν μικροτάτῃ ἐκ Μόκκας ποσότητι ἀφικνεῖται εἰς Ἑσπερίαν, ἐπειδὴ οἱ ἐν Ἑμενίῃ Καφεῶνες μικρὰν σχετικῶς ἔχουσι ἔκτασιν, τὸ δὲ προϊόν αὐτῶν μόλις ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀνατολῆς.
 Τὸ Ἄδεν εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ σπουδαιότερος λιμὴν τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ καφέ, ἐνῷ πρὸ τιμῶν ἑκατοναετηρίδων ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα.
 Περι τὰς ἀρχὰς τοῦ 18^{ου} αἰῶνος εὕρισκτο ἐνταῦθα μία μόνη καλύβη ἀνήκουσα εἰς ἀναχωρητὴν τινα ὀνόματι Σέτχ Σεδελή, τὸν ὅποιον πολλοὶ τῶν περιουκούντων θαλασσοπόρων διὰ τὸν σῶφρονα και ἀσκητικὸν βίον του ἐπισκέπτοντο ἔστιν ὅτε. Οὗ Σεδελή ἦν λίαν φιλόξενος και προσέφερεν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν πόμα τι ὅπερ αὐτὸς ὑπερηγάπα και τὰς ιδιότητας τοῦ ἵσιου πολυειδῶς ἐξέθειάζε. Τὸ πόμα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ κοινὸς σήμερον καφές, τῆς φήμης τοῦ ὁποίου διαδοθείσης μετ' οὐ πολὺ ἐν Ἑμενίῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων ὁσημέραι ἐπολλαπλασιάζετο και ἡ πρῶτη φιλοξενία μετεβλήθη ἐντὸς μικροῦ εἰς ἐπικερδῆ ἐργασίαν. Ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἕκαστο ἡ καλύβη τοῦ Σεδελή συνφιέσθη μικρὸν χωρίον μεταβλήθη ταχέως εἰς πόλιν, ἦτις ἤρξατο πληρουμένη ἐν βραχεὶ ὑπὸ κερδοσκοπῶν και ἐμπορῶν.
 Ταῦτα περίπου εἶσι γνωστὰ περι τῆς ἀρχῆς και τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τῆς Μόκκας. Κατὰ ποίαν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἔλαβε χώραν τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι δύσκολον νὰ καθορίσῃ τις, ἐπειδὴ οἱ ἀραβες και ὀθωμανοὶ χρονογράφοι ἀποφεύγουσιν ἐπιμελῶς τοὺς ἀριθμοὺς και ἰδίως τὰς χρονολογίας, ἐγκαταλείποντες τὴν ἐξακρίβωσιν αὐτῶν εἰς τὰς ἀναδιφήσεις και ἐρεύνας τῶν μεταγενεστέρων. Πλὴν τούτων ὅμως καταφαίνεται ἐξ ἄλλων πηγῶν, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καφέ εἶναι ἀρχαιοτάτη, και μολονότι ἡ πολλαχῶς διαδεδομένη φήμη, ὅτι τῇ 875 μ. Χ. ὁ καφές ἐν Περσίᾳ ἦτο λίαν συνήθης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πιθανή, οὐχ ἦρτον μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ παραδειχθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ καφές ἐτύγχανε γνωστός ἐν Ἀβυσσινίᾳ, διότι κατὰ τι ἀραβικὸν χειρόγραφον γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Σεχαβεδίν Μπέη κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα, εὕρισκόμενον δὲ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων, τὸ πόμα τοῦ καφέ ἐτύγχανε πρὸ πολλῶν αἰῶνων γνωστὸν ἐν Ἀβυσσινίᾳ.
 Ὅπωςδὲποτε φαίνεται ὅτι ἡ μνημονευθεῖσα ἀνωτέρω περι τοῦ Σέτχ Σεδελή διήγησις ἔχεται ἀληθείας τινός, διότι μετὰ τὸν συνοικισμὸν τῆς Μόκκας ἀνηρέθη εἰς τὸν Σέτχ Σεδελή μνημείον τὸ ὅποιον και σήμερον ἔτι δεκνύεται εἰς τοὺς προσερχομένους ξένους. Ἡ κυριώτερα κρήνη τῆς πόλεως και μία πόλη φέρουσι ὠσαύτως τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἀνδρός. Ἀνέκαθεν και ἦδη ὁμνύει ὁ λαὸς εἰς τὸν Σέτχ Σεδελή. Εἶναι ὁ προστάτης τῆς πόλεως και ὅλων τῶν καφεπωλῶν τῆς Ἑμενίης παρὰ τοῖς ὁποίοις ἀπολαβεῖ ἄκρου σεβασμοῦ και εὐλαβείας.
 Ἐκ διαφόρων πληροφοριῶν και ἰδίως τῶν περιηγητῶν γνωρίζομεν, ὅτι ἡ καφέ ἐν Ἑμενίῃ, ὡς και ἄλλαχοῦ, δὲν ἀναπτύσσεται ἐν ἀγρία καταστάσει οὔτε καρποφορεῖ πλουσίως, τούναντίον δεῖται διαρκούς περιποίησεως, πολλοὶ δὲ και διάφοροι παράγοντες συμβάλλονται εἰς τὴν εὐδοκίμησιν αὐτῆς. Ἡ καφέ εὐδοκίμει καλλίον ἐν τοῖς στενοῖς και συσκαίσις και ὑπὸ ψυχρῶν ὄρεινῶν ἀνέμων μὴ προσβαλλομένοις ἀλλὰ θερμοῖς κοιλώμασι, τὰ ὅποια εὐκόλως και ἀφθῶνως διαβρέχονται. Ἀνέκει δὲ εἰς τὸ γένος Coffea L. ὅπερ περιλαμβάνει 20 εἶδη αὐτόχθονα ἐν τῇ τροπικῇ Ἀφρικῇ και Ἀσίᾳ. Ἡ καλλιεργουμένη καφέα φθάνει εἰς μέτριον ὕψος συνήθως 1 1/2 μέτρων, σπανίως δὲ μέχρι 2 μέτρων, ἐνῷ ἐν ἀγρία καταστάσει ἔχει πολὺ μεγαλῆτερον ὕψος. Ἡ καφέα ἔχει ἀνάγκη μέσης θερμοκρασίας 15 περίπου βαθμῶν Κελσίου και μεγάλης ὑγρασίας.

Ὁ καλλίτερος Καφεὼν τῆς Ἑμενίης εἶναι ὁ τῆς Uddein B. A. τῆς Μόκκας, παράγων τὸν κύματον τῆς Uddein, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστάτην τοῦ εἶδους ποιότητα. Ἡ καφέα δὲν εἶναι αὐτόχθον τῆς Ἀραβίας φυτὸν, ἀλλ' εἰσήχθη ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς ἐποχὴν, ἦν δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἐπακριβῶς. Ἡ χρῆσις τοῦ καφέ ἐδῆρσε πολλῶν νὰ κατισχύσῃ προσκομιμάτων, μέχρις οὗ εἰσαχθῆ εἰς στενὸν χῶρον τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω περι τοῦ πόματος τοῦ Σεδελή μύθου εὕρισκομεν τὴν ἀρχαιοτέραν περι τῆς χρῆσεως τῶν πόματος εἰδήσιν παρὰ τῷ ἐκ Μεδινᾶς Σέτχη Abdal Kader, ὅστις ἐν ἔτει 1587, ἦτοι πρὸ τριῶν αἰῶνων, ἀπέφερε και ἐγνώριζε τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι ἐν Ἑμενίῃ γίνεται χρῆσις πόματος, ὅπερ διευκολύνει τὴν ἀγρυπνίαν και οὕτω οἱ πιστοὶ τῆς Ἑμενίης δύναται νὰ ἐξυμνώσι τὰς τελειότητας τοῦ θεοῦ διὰ θερμότερων ἢ οἱ λοιποὶ αἰσθημάτων και μᾶλλον αὐτῶν ἐργηροτότες. Κατ' αὐτὸν τὸ μυστικὸν τῶν μικρῶν κνῶμων ἀνεκάλυψε τὸ πρῶτον, ἐπὶ ἀραβικοῦ ἐδάφους ἐκ τῆς Ἀφρικῆς εἰσαγωγῶν αὐτοῦς, ὁ μουφτίς Δαμανή, Βέβαιον τυγχάνει, ὅτι ἡ πατρις τῆς καφέας εἶναι αἰ ἀφρικανικαὶ χώραι τοῦ Σόα και Kaffa, ἐξ οὗ και τὸ ὄνομα, κειμένον πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἰδίως λεγομένης Ἀβυσσινίας. Ὁ Δαμανή ἦτο ἀσθενὸς κρᾶσεως ἀνίμων εἰς τὴν αἴφρην τὸν Σοφῆ (κατ' ἐξοχὴν πανθειστῶν) και εἶχεν ἀνάγκην τοῦ τονωτικοῦ τούτου μέσου.
 Μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ καφέ ἐν Μόκκᾳ ἐξερράγη μεγάλη πολεμικὴ περι τῆς χρησιμότητος ἢ μὴ αὐτοῦ. Πολλοὶ ἐγένοντο συνελύσεις σοφῶν και εὐλαβῶν ἀνδρῶν, ὅστινες ὑπέκρινοντες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὴν μεγάλην πίεσιν τοῦ διοικητοῦ Χᾶν Βέη ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ πόμα τοῦ καφέ διαταράττει τὸν ἐγκέφαλον ὅπως και ὁ οἶνος. Τάναντία ὅμως ἐκήρυκτον οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν ἐπικαλούμενοι ὑπὲρ τῆς γνώμης τῶν τὴν αἰθενίαν του ἐν Βαγδάτῃ διασήμευ ἱατροῦ Ἀβισένα, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ἐκόλυεν ἴνα οἱ παραβάται τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης μαστιγῶνται δημοσίᾳ. Καθ' ὃν χρόνον ἐκηρύσσεται ἡ ἐν Μόκκᾳ ἀπαγόρευσις τῆς χρῆσεως τοῦ καφέ, οἱ ἐν Κάιρῳ μαριστᾶνες, ἔτι δὲ και οἱ ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Μαιμελούκων ἔπινον ἠδουπαθῶς τὸ πόμα τοῦτο. Ἄλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἐν Μόκκᾳ δὲν ἔτυχε τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Σουλτάνου Κοψοῦ Ἀλγυροῦ, ὅστις ἠμύρωσε τὸ διάταγμα τοῦ ἐπάρχου αὐτοῦ ἀποπέμφας αὐτὸν εἰς τὴν ἔσθραν. Καὶ πολλοὶ δὲ ἱεροὶ Σέχα, ἰδίως ὁ διάσημος Μοχαμέτ Χανεφῆ (ἱδρυτῆς μιᾶς τῶν τεσσάρων ὀρθοδόξων σχολῶν τοῦ ἰσλαμικοῦ), μετέσχον τῆς ὑπὲρ τῶν θιασωτῶν τοῦ ἀμβροσίου πόματος συνηγορίας. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἐξάρτετος κύματος ἐθριάμβευσε, τουλάχιστον ἐν τῇ δυτικῇ Ἀραβίᾳ, και μετ' οὐ πολὺ πολλὰ και ποικίλα ἐγράφησαν περι τοῦ πόματος τούτου. Ἀπειράριθμα δὲ ἐκδειαστικά και σατυρικά ποιήματα ἐγράφετον, ἴνα διανεμηθῶσι διὰ τῶν ἐμπορικῶν καραβανίων καθ' ὅλον τὸν ἰσλαμικὸν κόσμον. Πλὴν αἰὼν ὀλόκληρος παρήλθεν ἄχρις οὗ εἰσαχθῆ ὁ καφέ εἰς Χαλέπιν και εἰς Δαμασκόν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἠγγύον τὸν καφέ ἐπὶ ἕνα ἔτι αἰῶνα μετὰ τὴν κατάντησιν αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Σελίμ Βοῦ (1566—1574) ἡ χρῆσις τοῦ καφέ ἦν ἔτι ἐνταῦθα ἀγνωστὸς.
 Τὸ προϊόν τοῦτο ἔφερον τὸ πρῶτον προσκυνηταὶ ἐκ Μόκκας ἐν σχήματι κλάδων και θάμνων, τοῦθ' ὅπερ και σήμερον ἔτι πράττουσιν οἱ προσκυνηταὶ ἐπανερχόμενοι οἴκαδε.
 Τὰ πρῶτα κερνεῖα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνεώχθησαν ὑπὸ ἐπηλύδων ἐκ Χαλεπίου και ἐκλήθησαν διὰ τοῦ ὀνόματος τὸ ὅποιον και σήμερον ἔτι φέρουσι Καφέ Χανέ. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Σουλτάνος Σελίμ μετὰ τὴν κατάντησιν τῆς Αἰγύπτου εἰσήγαγε τὸν καφέ εἰς Κωνσταντινούπολιν τῇ 1517 και ὅτι τῇ 1551 ἀνεώχθη αὐτόθι τὸ πρῶτον δημόσιον καφενεῖον.
 Τὴν πρώτην εἰδήσιν περι τῆς χρῆσεως τοῦ καφέ ἐκόμισεν εἰς Γερμανίαν ὁ γερμανὸς ἱατρός Λεονάρδος Ρασοῦβὸλφ ἀναφέρων αὐτὸν ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ἀνά τὴν Ἀνατολὴν περιουδείας του ἐκτυπωθείσης τῇ 1583. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὀλοκληροῦ αἰῶνος ἱδρῆθη τὸ πρῶτον καφενεῖον ἐν Ἀμβούργῳ ὑπὸ Ἁγγλοῦ ἐμπόρου, ἐνῷ ἐν ἄλλαις εὐρωπαϊκαῖς χώραις ὁ καφές ἐτύγχανεν ἤδη γνωστός και

Ἦτο καλὴ γυναῖκα, ἡ συγχωρεμένη! ὦ, πόσα βάσανα εἶχεν ὑποφέρει, ἡ καυμένη!

Ἐνδεῖα καὶ ἐπιμοχθος ἐργασία καὶ θλίψεις κατατρίβουσι τὸ κάλλος τῶν ὀραίων γυναικῶν· ἀποσβέννεται τῶν ὀμμάτων ἡ λάμψις, καὶ ἡ ἔκφρασις ἀδιαλείπτου φόβου μὴ ἀπροσδοκίτως ἐπισκῆψη ἡ συμφορὰ ἀντικαθίστησι τὴν θέλγουσαν τῆς νεότητος καλλονήν . . . Ναί, ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχία; . . . Εἶς ἐκ τῶν υἰῶν τῶν εἶχε μόνον ὑπολειφθῆ αὐτοῖς, ἡ ἐλπίς αὐτῶν καὶ ἡ χαρὰ, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἀφῆρπασεν ἐκ τῆς ζωῆς, ἡ κακὴ Μοῖρα ἡ διέπουσα τ' ἀνθρώπινα . . .

Ναί, ἐκεῖ κάθεται ὁ πλούσιος ἀμαρτωλός, καὶ κλίνει τὸ σῶμα μέχρι τῆς γῆς, καὶ νομίζει ὅτι οὕτω θὰ δυναθῆ ν' ἀποπλύνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ δάκρυα τῶν ὄρφανῶν· γονυπετεῖ ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ τύπτει τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλ' ἐν τῷ Μίχαιτς τῷ ἀπλοῦκῳ, ἡ λύπη ἐξεγείρεται τρικυμιώδης, τὰ δὲ σκοτεινὰ πρόσωπα τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων ἀγίων, τῷ φαίνονται ὅτι καθορώσι πολὺ αὐστηρὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὀδύνην καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀμαρτίαν . . .

Πάντα ταῦτα παρηλθόν, πάντα ταῦτα ᾄχοντο ἀπίοντα . . . Τώρα δι' αὐτὸν ὄλος ὁ κόσμος συνίσταται εἰς τὸ στενὸν ἐκείνο κωδωνοστάσιον, ὅπου ὁ ἄνεμος ὀλοῦζει ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ σείει τὰ σχοινία τῶν κωδῶνων „Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ“ ψιθυρίζει ὁ γηραιός, καὶ δάκρυα καταβρέχουσι τὰς ρισσὰς αὐτοῦ παρειάς.

— Μίχαιτς, αἰ, Μίχαιτς! τί ἔπαδες, μὴν ἀποκοιμήθηκες; ἀκούεται κάτωθεν φωνή.

— Τί; κραυγάζει ὁ γέρον καὶ ἀνατινάσσεται ἐπὶ ποδός· „ἄμποτε ν' ἀποκοιμώμουν μιὰ γιὰ πάντα“ καὶ διὰ ταχείας, ἡσυχυμένης χειρὸς λαμβάνει τὰ σχοινία τῶν κωδῶνων. Κάτω, σχεδὸν μυρμηκῶν ὄκνη κινεῖται τῶν χωρικῶν τὸ πλῆθος. Τὰ ἀπαστρέπτοντα λάβαρα κυματίζουσι εἰς τὸν ἀέρα, ἡ περὶ τὴν ἐκκλησίαν πομπὴ ἐπερατώθη, καὶ ὁ Μίχαιτς ἀκούει τὸ χαρμύσσον φώνημα:

— Χριστὸς ἀνέστη!

Καὶ τὸ φώνημα ἐκείνο ἀναρπάζει ὡς μέγα κῆμα τὴν λύπην καὶ ἀνακουφίζει τὴν γηραιὰν καρδίαν τοῦ Μίχαιτς. Τῷ φαίνεται ὅτι τὰ κηρία φέγγουσι φωτεινότερον, καὶ ὅτι τὸ πλῆθος ἐναγκαλίζεται θερμότερον, καὶ ὅτι αἱ σημαῖαι κυματίζουσι φαιδρύτερον, καὶ ὅτι ὁ ἐξεγερθεὶς ἄνεμος συναρπάζει τὰς κυμάνσεις τῶν ἤλων καὶ ἀνάγει αὐτοὺς εἰς τὰ ὕψη ἐπὶ τῶν εὐρειῶν τοῦ πετρῶγιν.

Ὀδῆποτε εἶχεν οὕτω κρούση τοὺς κώδωνας ὁ γηραιὸς Μίχαιτς. Τῷ ἐφαίνεται ὅτι ἡ ὑπέρμεστος, γεγηρακὴ καρδία τοῦ ἐξωογῶνι τὸ ἄψυχον μέταλλον, καὶ οἱ τόνοι ἡγαλλίων καὶ ἐμελωδῶν, ἐγέλων καὶ ἔκλαιον καὶ ἀνεπαλλόντο ὀλονὲν ὑψηλότερον, μέχρι τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ. Τὰ δ' ἄστρα ἐφεγγον καὶ ἐμάρμαιρον ὀλονὲν φωτεινότερα, καὶ οἱ ἦχοι ἔτρεμον καὶ καθυκνούοντο καὶ κατήρχοντο μέχρι τῆς γῆς ἄβροϊ, ἀπαλοῖ, θωπευτικοῖ.

Ὁ μέγας βαρῦφωνος κώδων ἤχησε καὶ δι' ἰσχυρὰς, σοβαρὰς φωνῆς προσεφώνησε „Χριστὸς ἀνέστη!“

Καὶ δύο δέξυφωνα ἐρρυθμῶς σεισθέντες ἀπήχησαν ἐν χαρωπῶν καὶ ἐναρμόνιον „Χριστὸς ἀνέστη!“

Καὶ δύο μικροὶ ὕψιφωνα, ὡς φοβούμενοι μὴ ὑπολειφθῶσιν, συνανειμήθησαν μετὰ τῶν μεγάλων, καὶ ἀνέμελψαν χαρμωδῶς καὶ ζωηρῶς ὡς μικροὶ παῖδες: „Χριστὸς ἀνέστη.“

Καὶ τῷ ἐφαίνεται ὅτι τὸ παλαιὸν κωδωνοστάσιον ἔτρεψε καὶ ὅτι ὁ ἄνεμος ὁ καταρριπίζων τὸ πρόσωπον τοῦ κωδωνοκρούστου ἐξετεῖνε τὰς εὐρεῖας αὐτοῦ πτέρυγας καὶ συνέμελπε: „Χριστὸς ἀνέστη!“

Καὶ ἡ γηραιὰ καρδία ἐλησμόνησε τὴν ζωὴν καὶ τὰς μερίμνας αὐτῆς καὶ τὰ βάσανα . . . Ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ βίος τοῦ κωδωνοκρούστου διέρρευσεν ἐν τῷ στενῷ καὶ σκοτεινῷ ἐκείνῳ κωδωνοστασίῳ, ὅτι εἶνε μόνος ἐπὶ τοῦ κόσμου ὡς γηραῖον δένδρον κεραυνόβλητον. Ἡκροᾶτο τῶν τόνων, τῶν μελωδικῶν ἐκείνων καὶ ὀλοοῦζόντων τόνων, οἵτινες ἀνίπταντο πρὸς τὸν ὑπερήφανον οὐρανὸν καὶ κατήρχοντο αὐθις πρὸς τὴν δυστυχὴ γῆν, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι περικυκλοῦτο πάλιν ὑπὸ τῶν υἰῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐγγόνων, καὶ αἱ φαιδραὶ φωναὶ τῶν συνηνοῦντο εἰς χορωδίαν καὶ ἀνύμνον τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν, ἃς ἐν τοῖς οὐδέποτε συνήτησεν ἐν τῷ βίῳ . . .

Ἐν ᾧ ὁ γηραιὸς κωδωνοκρούστης εἴλικε τὰ σχοινία, ἀδρὰ δάκρυα κατέλειβον τὰς παρειὰς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπάλλετο ἰσχυρότερον ἐπὶ τῇ ἀπατηλῇ εὐτυχίᾳ.

Κάτω ἡκροᾶντο οἱ ἄνθρωποι καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ὅτι οὐδέποτε ὁ γέρον κωδωνοκρούστης εἶχε τόσον θαυμασίως κρούσῃ τοὺς κώδωνας. Αἴφνης ὁ μέγας κώδων ἐδοθήθη ἰσχυρότερον καὶ ἐσείγησε . . . αἱ τρέμουσαι βαρεῖαι φωναὶ κατέπαυσαν, ὡσεὶ ἤθελον ν' ἀκούσῃ τοὺς θλιβεροὺς καὶ παρατεταμένους τόνους, οἵτινες ἔκλαιον καὶ ἀπουλοφόροντο καὶ βαθμηδὸν ἀποσβέννυντο ἐν τῷ ἀέρι . . .

Ὁ γέρον κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου καὶ δύο τελευταῖα δάκρυα κατέβρεξαν τὰς ὠχρὰς αὐτοῦ παρειάς.

Ἀπέλθετε σεις οἱ ἐκεῖ κάτω, ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀπολύσεως· ὁ γηραιὸς κωδωνοκρούστης ἐπεράτωσε τὴν κωδωνοκρουσίαν . . .

ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Τὸ τέτον εἶνε τὸ κάλλιστον χωνευτικὸν ποτὸν, ὅταν παρασκευάζῃ τις αὐτὸ ἐλαφρῶν, πίνῃ δὲ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον λίτραν καὶ ἰκανῶς θερμῶν. Κατὰ τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα δύναται λίαν ὠφελίμως ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν οἶνον. Τὸ τέτον δὲν προκαλεῖ τὰς χημικὰς τῆς ζωμώσεως ἀλλοιώσεις, ταννίνης δὲ ἔχῃ μόνον περιέχει, ἐν ᾧ ἢ ἐν τῷ καφῆ περιεχομένη ταννίνη εἶνε ἀσυγκρίτως πλεονέτερον καὶ πηγνύει τῶν τροφῶν τὸ λεύκιμα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ τεῖου τότε μόνον ἀποβαίνει ἐπιωφελῆς, ὅταν ἡ δόσις δὲν ὑπερβαίνει τοῦ μετρίου τὰ ὅρια. Τρία καθ' ἑκάστην κύπελλα τεῖου ἀποτελοῦσιν ἄριστον χωνευτικόν, ἅμα δὲ καὶ ἀσφαλὲς στήριγμα τῆς διανοητικῆς δραστηριότητος.

Διάνοσις τοῦ βάμβακος ἐν τοῖς μαλλίνοις ὑφάσμασι. Κοινὸς τρόπος πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐκ βάμβακος τριχῶν ἐν μεταξοῦφει ὑφάσματι ἡ μαλλίνη εἶνε ὁ ἐξῆς. Κόπτομεν μικρὸν τοῦ ὑφάσματος τεμάχιον, ἀποσπῶμεν τρίγας τινὰς καὶ αἰώμεν αὐτὰς ἐν τῇ φλογὶ κηρίου· αἱ μάλλιναὶ ἢ μεταξίνοι κλωσταὶ αἰώονται δυσκόλως καὶ σχηματίζουσι μικρὸν ἄνθρακα, ἐν ᾧ συγχρόνως διαχέουσι ὀσμὴν ὅμοιαν τῇ τοῦ καιμένου κέρατος· αἱ δὲ φωτικῆς οὐσίας κλωσταὶ αἰώονται ἄνευ ὀσμῆς καὶ μὴ ἀπανθρακούμενα. Ὅστω δύναται τις νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ μεγάλην προσέγγισιν τὸν βαθμὸν ἐν ᾧ ἐγένοντο ἡ χρῆσις ξένων καὶ καταχρηστικῶν ὀσμών. — Ἐτερος ἐπιστημονικώτερος τρόπος καὶ ἐξ ἴσου εὐκόλος πρὸς ἐξέλεγγιν τῆς γνησιότητος μεταξίνου ὑφάσματος συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς. Ἐμβάπτωμεν τεμάχιον τοῦτου ἐντός διαλύσεως χλωροῦχου ψευδαργύρου 50⁰. Ἡ μετὰ διαλύεται ἐξ ὀλοκλήρου, ἀν δὲ ἀπομείνῃ τι τοῦτο εἶνε βάμβαξ ἢ ἔριον. Τὸ δὲ μάλλινον ὑφασμα ἐμβάπτεται ἐν διαλύσει κωστικῆς σόδας ἢ ποτάσης, ἐν ᾗ τὸ μὲν ἔριον διαλύεται, τὸ δὲ ἀπομένον εἶνε βάμβαξ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΝ Τῷ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΕΥΧΕΙ.

MENOYETTON. Μουσικὸν τεμάχιον τοῦ ἑλληνοῦ μουσοργοῦ Π. Κ. Ζαχαριάδου. ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΑΝΕΥ ΠΑΛΗΣ. Εἰκὼν ὑπὸ M. Lebling.

„VIOLETTA“ Polka Mazurka par Joseph Kaissaris.

Chef de Musique de l'Artillerie Hellénique. Op.45.

Introduction.

Musical score for Introduction, Piano. Includes treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings (p, f).

Polka Mazurka.

Musical score for Polka Mazurka, first system. Includes treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings (p, mf).

Musical score for Polka Mazurka, second system. Includes treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings (f, p).

Musical score for Polka Mazurka, third system. Includes treble and bass clefs, notes, rests, and dynamic markings (mf, f).

First system of musical notation on page 2, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a piano (*p*) dynamic.

Second system of musical notation on page 2, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a piano (*p*) dynamic.

Third system of musical notation on page 2, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with mezzo-forte (*mf*) and forte (*f*) dynamics.

Fourth system of musical notation on page 2, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a piano (*p*) dynamic and includes a trill (*tr*) ornament.

Fifth system of musical notation on page 2, consisting of a treble and bass staff. The music includes a trill (*tr*) ornament.

First system of musical notation on page 3, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a forte (*f*) dynamic.

Second system of musical notation on page 3, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a piano (*p*) dynamic and includes the word "Finale."

Third system of musical notation on page 3, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with mezzo-forte (*mf*) dynamic.

Fourth system of musical notation on page 3, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with a piano (*p*) dynamic.

Fifth system of musical notation on page 3, consisting of a treble and bass staff. The music is marked with mezzo-forte (*mf*) and forte (*f*) dynamics.

Musical score for page 4, consisting of six systems of piano accompaniment. The first system begins with a piano (*p*) dynamic. The second system features a fortissimo (*ff*) dynamic. The third system is marked mezzo-forte (*mf*). The fourth system returns to fortissimo (*ff*). The score concludes with a final cadence.

MENOYETTON
 Ἐκ τοῦ Ἑπταοργάνου (Septett) Ἔργ. 20
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΤΟΥ ΒΕΕΤΧΟΒΕΝ.

Tempo di Menuetto.

Μετρηχθὲν ὑπὸ Π. Κ. Ζαχαριάδου.

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ.

Musical score for page 5, consisting of six systems of piano accompaniment for the clavichord. The score includes various ornaments such as triplets, sixteenth-note runs, and grace notes. Dynamics range from piano (*p*) to fortissimo (*ff*), with markings for crescendo (*cresc.*) and sfzando (*sf*). The piece concludes with a *Fine.* marking.

Trio.

pp

cresc. p

pp f

pp

cresc. p

Menuetto da capo.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ.

ὑπὸ Π. Κ. Ζαχαριάδου.

ΦΩΝΗ.

Γλυ-κά ἢ βοσκο-πού-λα ἔστὸ
Μετρίως καὶ μετὰ χάριτος.

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ.

δά-σος ἢ ξαν-θή φι-λιούταν μετὰ ἄν-θη ποῦ γέννησ' ἢ αὐ-γή. Ἐπὶ δά-σος ε-κα

τέ-βαι-νέ-λα-φρά ὀ κυ-νη-γός κ' ἐκρά-τη-σε τὸ βῆ-μά του εἰς τὴ ξαν.θὴ ἐμ-

πρός. Τὸ βλέμ-μα του βυ-θί-ζει εἰς τὸ μά-τι της βα-θύα, τὰ χεῖ-λη πλησι-

ἀ-ζει εἰς τὸ στό-μα της γλυκά καὶ σφιγ-γει τὴν κό-ρη εἰς τὸ στήθος του σφι-κτά.

p μετά πάσης
 Ἄχ! ὅ-ταν εἰ-μει-νὴ πτω-
 χὴ ἐ-τὸ δά-σος μο-να-χί, τὰ χεῖ-λη της τὰ πύ-ρι-να τὰ
 ἀν-ση πιά δὲν ἔρο-σι-σαν, καὶ φλό-γες ἐτὰ στή-θη της
 εἰ-καί-αν φρι-κταίς. ἐτὰ χεῖ-λη καὶ ἐτὰ στή-θη ἢ φλό-γες ἢ
 φλό-γες εἰ-καί-αν.
a tempo

Ω: ΜΕΓΑΤΙΜΩ, ΕΥΕΡΓΕΤΗ, ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ, ΖΑΠΠΑ
 Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ ΕΥΛΑΒΩΣ.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ὑπὸ Ἀρ. Πανοπούλου.

Introduction.

Marche.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

First system of musical notation on page 10, consisting of a treble and bass staff. The treble staff contains chords and eighth notes, while the bass staff features chords and a triplet of eighth notes.

Second system of musical notation on page 10, consisting of a treble and bass staff. Both staves contain chords and eighth notes, with triplets indicated in both parts.

Third system of musical notation on page 10, consisting of a treble and bass staff. The treble staff has chords and eighth notes, while the bass staff features chords and a triplet of eighth notes.

Fourth system of musical notation on page 10, consisting of a treble and bass staff. The treble staff contains chords and eighth notes, and the bass staff features chords and a triplet of eighth notes.

Fifth system of musical notation on page 10, consisting of a treble and bass staff. It includes first and second endings in the treble staff. The bass staff contains chords and eighth notes.

Coda.

First system of musical notation on page 11, consisting of a treble and bass staff. The treble staff has chords and eighth notes, while the bass staff features chords and a triplet of eighth notes.

Second system of musical notation on page 11, consisting of a treble and bass staff. It includes first and second endings in the treble staff and a trill (tr) in the final measure. The bass staff contains chords and eighth notes.

Third system of musical notation on page 11, consisting of a treble and bass staff. Both staves contain chords and eighth notes.

Fourth system of musical notation on page 11, consisting of a treble and bass staff. Both staves contain chords and eighth notes.

Fifth system of musical notation on page 11, consisting of a treble and bass staff. Both staves contain chords and eighth notes.

Musical score for page 12, featuring piano accompaniment. The score includes various musical notations such as trills (tr), first and second endings (1., 2.), and a Coda section. The music is written in treble and bass clefs with a key signature of one sharp (F#).

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ.

1.

ΟΝΕΙΡΟΝ.

Π. Κ. Ζαχαριάδου.

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ.

Adagio molto.

Musical score for page 13, featuring piano accompaniment for a Cymbalom. The score includes detailed dynamics (p, mf, f, cresc., poco rit., pp, ppp, poco piu motto) and performance instructions (Adagio molto, Andante con motto, Tempo I.). It also features pedal markings (Ped. *) and first and second endings. The music is written in treble and bass clefs with a key signature of one sharp (F#).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

f marcato
Ped.
Ped.
Ped.
ff ben marcato
Ped.
cresc. fz fz fz ff fz
fp dim. pp
sf perdendosi sf

2.
ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ.

Allegretto.
p
p cresc.
f dim. p
Ped. * Ped. *
mf
cresc. f
Ped. * Ped. * Ped. *

p e leggiero
cresc.

dim.
f
Ped. * *Ped.* *

f
f ap. xisp.
Ped. * *Ped.* * *Ped.* *

f
di - nuendo
Ped. *

p
dim.
pp

3.

ΣΑΒΟΪΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΑΣΚΟΣ.

Vivace.
mf
2 1 3 (2 1) (3 5)

Ped. * *Ped.* *

f
Ped. * *Ped.* *

f
Ped. * *Ped.* *

Fine.

p.

cresc. *f.*

dim. *pp* *leggiero*

cres. *cen* *do*

mf *f* *dim.* *cresc.*

ff *dim.*

Da capo al fine.

4.

ΠΑΡΑΠΙΟΝΟΝ.

Allegro.

p.

cresc. *decresc.*

f *decresc.* *p*

f *cres*

p. *cen* *do* *f* *ff* *f* *f*

Ped. * Ped. * Ped. *

Musical score for page 20, consisting of six systems of piano music. The first system starts with a forte (*f*) dynamic and includes a crescendo (*cresc.*) marking. The second system begins with a piano (*p*) dynamic. The third system features a decrescendo (*decresc.*) and ends with a forte (*f*) dynamic. The fourth system also includes a decrescendo (*decresc.*) and ends with a forte (*f*) dynamic. The fifth system concludes with a forte (*f*) dynamic. The sixth system features a fortissimo (*ff*) dynamic. Pedal markings (*Ped.*) and asterisks are present throughout the score.

5.

AMHXANIA.

Allegro moderato e grazioso.

Musical score for page 21, titled "AMHXANIA" with the tempo "Allegro moderato e grazioso." The score consists of eight systems of piano music. It begins with a piano (*p*) dynamic and includes various dynamic markings such as *cresc.*, *p*, *sf*, *pp*, *f*, *ff*, *dimin*, and *p*. The score includes first and second endings (1. and 2.) and features numerous pedal markings (*Ped.*) and asterisks. The piece concludes with a piano (*p*) dynamic and a crescendo (*cresc.*) marking.

crescendo f *fz*

Ped. * Ped. *

p *f*

6.

Ped. *

ΣΤΡΑΤΟΥ ΠΑΡΟΔΟΣ.

Tempo di Marcia.

ppp *ppp*

sfz pp

p *cresc* *mf*

f

Ped. * Ped. *

cresc. *ff* *marcato* *dim.*

Ped. * Ped. * Ped. *

p dolce. *cresc.*

ff

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

f *dim.* *cresc.* *f*

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

f *mf* *ff* *fz mf*

Ped. *

f
cresc.
fzmf
dim
p
più p
pp
ppp

„ΑΧ ΑΦΕΣ ΜΕ ΝΑ ΓΙΝΩ ΕΥΤΥΧΗΣ!“

ΛΣΜΑ ΔΓ ΥΓΙΦΩΝΟΝ.

Ποίησης
Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ.

Μουσική
Ν. Ε. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΦΩΝΗ.

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ.

mf
p
rit.
a tempo

Διὰ παν-
Νε -

Andante molto sostenuto.

τὸς μὲ κρᾶν εἰ - μῶ ἄ - πῆλ θεν ἢ χα - ρά τὴν
 κρὸν τὸ πᾶν πε - ρὶ εἰ - μέ δὲν φάλ - λει τὸ πτη - νόν ἀφ'

p
rall.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ.

a tempo

πά- - - λου σκν καρ-δί - - - αν μου κα-τέ - χει - συμ - φο -
 ὄ - - - του σὺ μοί ἔ - - - δω κας τὸ τραῦ - μα - τὸ δει -

a tempo
p

a tempo

ρά. Πρὸς σέ ὁ νόσς μου φέ - ρε-ται καὶ
 νόν. Βρα - χύ Βρα - χύ πα-ρῆλ-θεν ὁ - νει-ρον ἡ

a tempo
pp

κλαί- - - ω θυσ - τυ-χῆς
 τέρ- - - φεις τῆς ψυ-χῆς ἄχ πά - - - λιν πά - λιν

f

ἄ - φες με νὰ γί - νω εὐ - τυ - χῆς ἄχ πά-λιν πά-λιν

p

stent.

ἄ - φες με νὰ γί - νω εὐ - τυ - χῆς ἄχ ἄ - φες με νὰ γί - νω εὐ - τυ -

f e stent. molto

f imprecando

χῆς ἄχ πά - λιν πά - λιν ἄ - φες με νὰ γί - νω εὐ - τυ -

f a tempo

ἡ 2^η Στροφ.

f *stent.*

χῆς ἄχ πά-λιν πά-λιν ἄ - φες με νὰ γί - νω εὐ - τυ - χῆς.

p *cresc.* *stent.*

rall.

Abendgesang.

R. Schumann. Op. 85. No 12.

Molto sostenuto. *espressivo*

pp una corda

fp

pp

fp

tr

p

fp

pp

tr

pp

Ped. * Ped. *

Ped. *

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

C. C. 7. 1889.

„NECKEREIEN“ Polka française.

Hans Walter.

Polka-Tempo.

Piano.

p

f

p

mf

tr

p

mf

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ.

C. C. 8. 1889.

Stich der Musikalien-druckerei v. Jos. Eberle & Co. Wien, VII.

First system of musical notation on page 30. The treble clef part begins with a piano (*p*) dynamic and a series of eighth-note chords. The bass clef part provides a harmonic accompaniment. The system concludes with a mezzo-forte (*mf*) dynamic.

Second system of musical notation on page 30. The treble clef part features trills (*tr*) on the first two notes. The bass clef part continues with a steady accompaniment. A piano (*p*) dynamic marking is present in the second measure.

Third system of musical notation on page 30. The treble clef part has a melodic line with eighth-note patterns. The bass clef part consists of chords. A mezzo-forte (*mf*) dynamic is indicated.

Fourth system of musical notation on page 30. The treble clef part starts with a forte (*f*) dynamic and a sixteenth-note pattern. The bass clef part has a steady accompaniment. A mezzo-forte (*mf*) dynamic is also present.

Fifth system of musical notation on page 30. The treble clef part features a melodic line with a first ending (1.) and a second ending (2.). The bass clef part provides accompaniment.

First system of musical notation on page 31, labeled "Trio." and "Sostenuto". The treble clef part begins with a piano (*p*) dynamic. The bass clef part has a steady accompaniment.

Second system of musical notation on page 31. The treble clef part has a melodic line with eighth-note patterns. The bass clef part provides accompaniment.

Third system of musical notation on page 31. The treble clef part has a melodic line with eighth-note patterns. The bass clef part provides accompaniment.

Fourth system of musical notation on page 31. The treble clef part has a melodic line with eighth-note patterns. The bass clef part provides accompaniment. A forte (*f*) dynamic is indicated.

Fifth system of musical notation on page 31. The treble clef part features a melodic line with a first ending (1.) and a second ending (2.). The bass clef part provides accompaniment.

Finale.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ Α. Α. ΚΑΙ Β. Υ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΣΠΥΡΟΥ ΣΑΜΑΡΑ.

Trombe.

Tamburo.

stent. Orch.

ben marcato
f

dolce cantabile
mf

f

f

ff

ff

MENOYETTON.

Π. Κ. Ζαχαριάδου.

Allegretto con moto e grazia.

p

f

f

p

f

p

cresc.

dim.

Ped. *

Ped. *

Ped. *

Ped. *

First system of musical notation on page 38. The piano staff (top) begins with a forte (*f*) dynamic, followed by piano (*p*), and then a crescendo (*cresc.*) leading to another forte (*f*). The bass staff (bottom) includes a piano (*p*) dynamic and a crescendo (*cresc.*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff at the beginning and end of the system.

Second system of musical notation on page 38. The piano staff (top) features a decrescendo (*dim.*) followed by piano (*p*) and then forte (*f*). The bass staff (bottom) features a forte (*f*) dynamic and then piano (*p*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Third system of musical notation on page 38. The piano staff (top) features a crescendo (*cresc.*) followed by forte (*f*), decrescendo (*dim.*), and piano (*p*). The bass staff (bottom) features a forte (*f*) dynamic and then piano (*p*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Fourth system of musical notation on page 38. The piano staff (top) features piano (*p*) and then a crescendo (*cresc.*). The bass staff (bottom) features a piano (*p*) dynamic and then a crescendo (*cresc.*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Fifth system of musical notation on page 38. The piano staff (top) features forte (*f*) and then a decrescendo (*decresc.*). The bass staff (bottom) features a forte (*f*) dynamic and then piano (*p*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

First system of musical notation on page 39. The piano staff (top) features a crescendo (*cresc.*) followed by forte (*f*). The bass staff (bottom) features a piano (*p*) dynamic and then a crescendo (*cresc.*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Second system of musical notation on page 39. The piano staff (top) features a decrescendo (*decresc.*) followed by piano (*p*), a crescendo (*cresc.*), and then *poco rit.* with tenuto (*ten.*) markings. The bass staff (bottom) features a piano (*p*) dynamic and then a crescendo (*cresc.*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Third system of musical notation on page 39. The piano staff (top) features piano (*p*) and then *a tempo*. The bass staff (bottom) features a piano (*p*) dynamic and then *a tempo*. Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Fourth system of musical notation on page 39. The piano staff (top) features forte (*f*) and then piano (*p*). The bass staff (bottom) features a forte (*f*) dynamic and then piano (*p*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

Fifth system of musical notation on page 39. The piano staff (top) features forte (*f*) and then piano (*p*). The bass staff (bottom) features a forte (*f*) dynamic and then piano (*p*). Pedal markings (*Ped.*) with asterisks are located below the bass staff.

First system of musical notation. Treble clef with a key signature of two flats. It features three triplet markings over the first three measures. A trill (tr) is marked above the fourth measure. The bass line consists of a steady eighth-note accompaniment. A *cresc.* marking is present in the right hand of the fifth measure.

Second system of musical notation. The right hand continues with a melodic line. The bass line has a *f* dynamic marking in the second measure and a *p* dynamic marking in the fourth measure. Pedal points are indicated with *Ped.* and an asterisk in the second and fourth measures.

Third system of musical notation. The right hand features a *cresc.* marking in the first measure, followed by *f* and *ff* dynamics. The bass line has a *f* dynamic in the second measure and *ff* in the third. Pedal points are marked with *Ped.* and an asterisk in the second, third, and fourth measures.

Fourth system of musical notation. The tempo changes to *Andante. ten.* in the second measure and then to *a tempo* in the third. Dynamics include *p*, *pp*, *rit.*, *fz*, *p*, and *cresc.*. Pedal points are marked with *Ped.* and an asterisk in the first and second measures.

Fifth system of musical notation. The right hand has a trill (tr) in the fourth measure. Dynamics include *dim.*, *p*, *pp*, and *pp*. Pedal points are marked with *Ped.* and an asterisk in the first and second measures.

Sixth system of musical notation. The right hand has a *tr* marking in the fourth measure. Dynamics include *f*, *ff*, *sfz*, and *fz*. Pedal points are marked with *Ped.* and an asterisk in the second and fourth measures.